

Arrest

nr. 273 764 van 8 juni 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2 / 004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Russische nationaliteit en van Tsjetsjeense origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 16 juli 2019 België binnen en verzoekt op 27 oktober 2020 om internationale bescherming. Op 25 februari 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te hebben en een Tsjetsjeen te zijn. U werd geboren op 8 augustus 1993 in het dorp Shaami-Yurt, gelegen in het district Atsjchoj-Martanovski van de Russische autonome republiek Tsjetsjenië, en u heeft daar steeds gewoond.

Nadat u uw juridische studies aan de Machalinski hogeschool in Grozny had afgewerkt, werkte u samen met uw vader in de bouw in Grozny. U en uw vader pendelden voor het werk tussen Shaami-Yurt en Grozny, waar jullie konden verblijven in een woning die uw broer A., S.L. (CGVS xx/xxxxx; DVZ x.xxx.xxx), die in België verblijft, er had gekocht. S. was in 2014 naar België gekomen en hij had hier op 7 augustus 2014 samen met zijn partner D.M.M. (CGVS xx/xxxxx; DVZ x.xxx.xxx) een verzoek om internationale bescherming ingediend. Het verzoek van uw broer (en zijn partner) werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In 2015 of 2016 probeerde u met een Italiaans toeristenvisum via Turkije naar Italië te reizen. Na uw aankomst in Italië werd u gerepatrieerd naar Tsjetsjenië. In 2017 reisde u met een klein busje via Frankrijk naar België om uw broer S. te helpen met de zorgen voor zijn zieke (en ondertussen overleden) vrouw. U verbleef hier voor een periode van drie maanden en keerde nadien terug naar Tsjetsjenië waar u zich opnieuw bij uw ouders vestigde.

Op 1 december 2018 werd u 's morgens gewekt door uw vader en hij vertelde u dat er iemand voor u langskwam. U ging naar de deur en u zag iemand die u helemaal niet kende. Hij vroeg u of u S.M., een oude schoolvriend van u, kende. Nadat u dit bevestigde, zei hij dat M. u 'riep' en hij wees hierbij naar het bos. U werd toen bang omdat u zich bewust was van het feit dat M. gezocht werd voor terrorisme en u vermoedde dat hij uw hulp nodig had. U ging niet in op de vraag van deze onbekende persoon en u vroeg hem om weg te gaan. Daarna besprak u deze ontmoeting met uw vader en jullie beslisten om hier met niemand over te praten.

Op 6 december 2018 vielen er om 4 uur 's morgens gemaskerde mannen van de politie bij u thuis binnen. Zij bonden u vast en u werd door hen met een wagen naar een onbekende locatie gebracht. Na uw vrijlating kwam u via uw ouders te weten dat u werd vastgehouden door de politie bij de tweede militaire afdeling in Grozny in de Staropromoslovski regio. De politie was op de hoogte van uw ontmoeting op 1 december 2018 en ze wouden dat u hen informatie verschafte over deze groep rebellen. U kon hen echter niets vertellen over deze groep omdat u hierover niets wist. Tijdens de ondervragingen werd u hard aangepakt en onder meer geslagen met houten stokken waardoor uw vingers gebroken waren. Wanneer de politie begrepen had dat u hen geen informatie kon verschaffen, vroegen ze u om een pakketje documenten te ondertekenen. U weigerde dit te doen en werd uiteindelijk pas na 6 dagen vrijgelaten dankzij de hulp van uw ouders. Zij waren na 3 dagen op de hoogte geraakt van uw aanhouding via een persoon die daar werkte en zij verzamelden bij uw familie 380 000 roebel om u vrij te kopen. U werd de avond van uw vrijlating door uw ouders naar het ziekenhuis in Grozny gebracht waar uw gebroken vingers in het gips werden gelegd. U verliet dezelfde avond nog het ziekenhuis en u werd door uw vader naar jullie huis in Grozny gebracht. Twee maanden later ging u op controle bij de dokter en vervolgens moest u nog een maand behandelingen krijgen.

Tijdens uw verblijf in Grozny regelde u op legale wijze een reispaspoort met een Italiaans visum. Nadat u dit visum op 5 juli 2019 verkreeg, kwamen de autoriteiten nog tweemaal langs bij uw ouders in Shaami-Yurt omdat ze op zoek naar u waren. Op 10 juli 2019, na de tweede inval bij uw ouders, werd u door uw vader opgebeld. Hij wou dat u de woning in Grozny verliet en bij uw neef in Grozny ging wonen. U verbleef vervolgens nog 3 dagen in Grozny bij uw neef en enkele andere familieleden alvorens u uit Tsjetsjenië vertrok.

U verliet Tsjetsjenië op 13 juli 2019 en u reisde op legale wijze met een klein busje via Litouwen en Duitsland naar België. U kwam hier op 16 juli 2019 aan en u diende hier op 13 maart 2020 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Uw eerste verzoek werd op 5 november 2020 afgesloten met een beslissing 26quater omdat Italië verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van uw verzoek. U verliet België niet en diende op 19 januari 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek kregen uw ouders nog enkele keren bezoek van de wijkagent die hen vroeg waar u zich bevond. Zij vertelden hem dat u niet thuis was, dat u niet terug kwam en dat zij niets over u wisten. Tijdens uw verblijf in België huwde u religieus met A.D., een Belgische van Tsjetsjeense afkomst, die u ongeveer 2 jaar geleden leerde kennen via een gemeenschappelijke vriend.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw binnenlands paspoort, uw reispaspoort, uw rijbewijs, uw juridisch diploma van de Machalinski hogeschool in Grozny, de documenten omtrent de medische behandeling die u in Tsjetsjenië kreeg na het incident op 6 december 2018, de resultaten van de medische behandeling van uw benen en uw rug in België, een artikel over S.M. met een uitprint van Googlemaps waarop u zijn locatie aanduidde, een artikel waaruit blijkt dat hij omgebracht werd op 23 augustus 2020, een lijst van gezochte personen waar hij in vermeld wordt, en een USB-stick met de foto's van uw gebroken vingers en het moment waarop ze genezen waren.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest dat u bij een terugkeer naar Tsjetsjenië zal vervolgd worden door de Tsjetsjeense overheid omdat zij er u van verdachten banden te hebben met of hulp te bieden aan S.M., een gezocht rebel of terrorist.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS meent immers dat er omwille van volgende pertinente redenen geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Vooreerst is het vreemd en weinig logisch dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen melding maakte van de incidenten die uw ouders net voor uw vertrek uit Tsjetsjenië nog meegemaakt zouden hebben met de Tsjetsjeense autoriteiten. U vertelde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat de autoriteiten in Tsjetsjenië na het verkrijgen van uw Italiaans visum op 5 juli 2019 nog tweemaal bij uw ouders langskwamen omdat ze op zoek waren naar u. U vertelde dat ze tijdens deze invallen uw vader en moeder op de grond legden, en dat ze vroegen waar u zich bevond (CGVS, pg. 21). Na de tweede inval werd u door uw vader opgebeld. Hij vroeg u op 10 juli 2019 om het huis te verlaten en bij uw neef te gaan wonen in Grozny. De volgende drie dagen wisselde u van verblijfplaats bij verschillende familieleden in Grozny tot u een busje had gevonden waarmee u uit Tsjetsjenië kon vertrekken (CGVS, pg. 23). Het is bijzonder vreemd en weinig logisch dat u tijdens het tweede interview bij de DVZ op 17 mei 2021, u werd immers al eens gehoord in het kader van de Dublinprocedure op 27 oktober 2020, geen melding maakte van deze ernstige feiten waarmee uw ouders kort voor uw vertrek uit Tsjetsjenië geconfronteerd werden. Gelet op (i) het bijzonder beknopte karakter van uw asielrelaas voor uw vertrek uit Tsjetsjenië, nl. dat de vervolgingsfeiten zich beperken tot uw aanhouding en de twee invallen bij uw ouders thuis; (ii) het belang van deze invallen van de Tsjetsjeense autoriteiten bij uw ouders voor uw asielrelaas, nl. dat deze plaatsvonden in de laatste dagen voor uw vertrek en de reden vormden waarom u moest onderduiken bij familieleden in Grozny; en (iii) het feit dat u tijdens het interview bij de DVZ de duidelijke vraag werd gesteld om een kort overzicht te geven van ALLE feiten die tot uw vlucht uit het land hadden geleid (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5 & 8), kan er immers redelijkerwijze verwacht worden dat u deze invallen van de Tsjetsjeense autoriteiten bij uw ouders reeds bij de DVZ zou vermeld hebben. De vaststelling dat u dit niet deed, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bijkomend is het hoogst opmerkelijk dat u tijdens het invullen van de DVZ verklaring op 27/10/2020 tot twee keer toe uitdrukkelijk verklaarde dat u naar België was gekomen om uw broer te steunen, gezien diens vrouw ernstig ziek zou zijn (DVZ verklaring, nr. 24 en 31). Dit suggereert dat er toch andere motieven meespeelden bij uw vertrek uit Tsjetsjenië en uw komst naar België dan u tijdens uw latere verklaringen voor de DVZ en het CGVS beweerde.

Tevens legde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS inconsistente verklaringen af over het moment waarop u het Russisch reispaspoort aanvroeg waarmee u naar België reisde. Aanvankelijk verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud dat u een eerste reispaspoort aanvroeg in 2016 en dat u niet van buiten wist wanneer u het tweede reispaspoort aanvroeg. Vervolgens werd u gevraagd of u dat reispaspoort aanvroeg voor of nadat u problemen had gekend. U antwoordde hierop dat u het voor uw

problemen had aangevraagd en dat u iemand van de paspoortafdeling uit uw dorp had betaald om het sneller te verkrijgen (CGVS, pg. 11). Aan het einde van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd u opnieuw bevraagd over het moment waarop u het reispaspoort aanvroeg dat u gebruikte om het land te verlaten. U gaf hierop als antwoord dat u het aanvroeg toen u wou vluchten en u situeerde de aanvraag van het reispaspoort na uw aanhouding door de Tsjetsjeense autoriteiten. U vertelde dat u dit samen met uw moeder in Grozny aanvroeg (CGVS, pg. 22). Aangezien u uw reispaspoort verkreeg op 25 december 2018, zou dit betekenen dat u dit – gezien u 6 dagen na uw aanhouding werd vrijgelaten – tussen 12 december 2018 en 25 december 2018 aanvroeg bij de paspoortdienst. Dergelijke inconsistente verklaringen over het moment waarop u uw reispaspoort aanvroeg, nl. dat u dit eerst voor uw problemen situeert en vervolgens na uw aanhouding, ondergraven op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Aangezien u beweerde uw reispaspoort aangevraagd te hebben op het moment dat u wou vluchten uit Tsjetsjenië én gelet op het cruciale belang van dit reispaspoort voor uw legale uitreis uit Rusland, kan er immers redelijkerwijze verwacht worden dat u over de aanvraag van uw reispaspoort éénduidige verklaringen zou afleggen en dat u dit tijdens één gehoor ten minste in dezelfde chronologische volgorde zou situeren.

Daarnaast valt uw gedrag na uw aanhouding door de Tsjetsjeense autoriteiten niet te vereenzelvigen met een persoon die beweert een gegronde vrees voor vervolging te kennen voor de Tsjetsjeense overheid.

Ten eerste, is het weinig logisch en bijzonder vreemd dat u überhaupt identiteitsdocumenten zou aanvragen om op legale wijze het land te verlaten wanneer u vervolgd vreesde te worden door de Tsjetsjeense overheid (CGVS, pg. 12-13). U had hieromtrent tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaard (i) dat u werd aangehouden, ondervraagd en geslagen door de politie in Tsjetsjenië omdat men u ervan verdacht hulp geboden te hebben aan een gezocht terrorist (CGVS, pg. 17-20), (ii) dat ze u pas vrijlieten nadat uw ouders 380 000 roebel betaalden (CGVS, pg. 20), (iii) dat volgens uw verklaringen iemand die ooit in terrorisme beschuldigd werd – zoals u – niet zomaar met rust gelaten wordt (CGVS, pg. 21) en (iv) dat u geen stappen kon zetten om bescherming te krijgen in Tsjetsjenië of Rusland omdat de personen die u zochten alles in hun macht hadden (CGVS, pg. 22). In het licht van deze verklaringen is het bijzonder vreemd dat u tijdens de eerste weken na uw vrijlating, tussen 12 en 25 december 2018, al een reispaspoort aanvroeg in Grozny, gezien u zich op deze manier opnieuw kenbaar zou gemaakt hebben bij de Tsjetsjeense overheid in wiens opdracht u illegaal gearresteerd was en vervolgd werd. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, verklaarde u dat u dit kon aanvragen omdat u niet officieel gezocht werd (CGVS, pg. 22). Dergelijke uitleg verklaart enkel dat het mogelijk zou geweest zijn voor u om na uw vrijlating een reispaspoort aan te vragen, maar biedt geen enkele verschuiving om welke reden u dit zou gedaan hebben indien u werkelijk vervolgd vreesde te worden door de Tsjetsjeense overheid. Aansluitend is het weinig logisch dat u probeerde om het land op legale wijze te verlaten. Wanneer u het land op dergelijke wijze met officiële documenten verlaat, stelt u zich immers bloot aan grenscontroles en vergroot u net het risico om opnieuw aangehouden te worden door de autoriteiten. Indien u werkelijk illegaal zou aangehouden zijn door de Tsjetsjeense politie omwille van uw vermeende hulp aan een gezocht terrorist en de autoriteiten vlak voor uw vertrek nog tweemaal zouden langsgekomen zijn bij uw ouders omdat ze op zoek waren naar u, kan er immers redelijkerwijze verwacht worden dat u net alle contact met de autoriteiten zou vermijden – en u geen documenten zou aanvragen bij de overheid tijdens de eerste weken na uw illegale detentie – en dat u zou geprobeerd hebben om op illegale wijze het land te verlaten.

Ten tweede, dient te worden vastgesteld dat u na uw aanhouding bijzonder lang wachtte om Tsjetsjenië te verlaten. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u na uw vrijlating in december 2018 nog 7 maanden in Grozny verbleef alvorens u op 13 juli 2019 het land op legale wijze verliet (CGVS, pg. 10). Het feit dat u dermate lang wachtte om uit Tsjetsjenië te vertrekken is weinig aannemelijk in de door u geschetste context. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, beweerde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u illegaal werd aangehouden door de Tsjetsjeense overheid in december 2018 omdat men u ervan verdacht een gezocht terrorist hulp te bieden, dat u tijdens deze aanhouding fysiek mishandeld werd, dat uw ouders 380 000 roebel moesten betalen om uw vrij te kopen en dat u in Tsjetsjenië of Rusland voor dergelijke problemen met de Tsjetsjeense overheid geen hulp of bescherming kon vragen omdat ‘zij’ alles in hun macht hadden (zie supra.). In dergelijke precaire en gevaarlijke omstandigheden kan er dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u er net alles aan gedaan zou hebben om zo snel mogelijk het land te verlaten en dat u hiermee geen 7 maanden zou gewacht hebben. De uitleg die u hiervoor verschaftte tijdens het interview bij de DVZ, nl. dat u pas in juli 2019 vertrok uit Tsjetsjenië omdat u na uw aanhouding niet genoeg geld had om meteen te vertrekken (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5), overtuigt het CGVS niet. Uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt immers dat u en uw familie wel degelijk over financiële middelen beschikten. U stelde immers dat uw broer in Grozny een

huis kocht (CGVS, pg. 7 & 10), dat uw ouders tijdens uw aanhouding op enkele dagen tijd bij de familie 380 000 roebel konden verzamelen om u vrij te kopen (CGVS, pg. 20) en dat u kort na uw vrijlating 23 000 roebel betaalde om uw reispaspoort sneller te kunnen ontvangen (CGVS, pg. 11). Bijgevolg ondermijnt uw laattijdige vertrek uit Tsjetsjenië verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten derde, dient te worden vastgesteld dat u in België laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende. Na dat u in België aankwam in juli 2019 wachtte u immers nog tot 13 maart 2020 om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf u hiervoor als uitleg dat u gedurende de eerste 6 maanden geen verzoek om internationale bescherming indiende omdat u naar België was gekomen met een Italiaans visum en bang was om vanuit Italië naar Rusland gedeporteerd te worden. Voorts beweerde u dat uw verzoek om internationale bescherming enkele keren werd uitgesteld omwille van de coronacrisis (CGVS, pg. 12 & 13). Deze redenen zijn echter onvoldoende om uw laattijdige verzoek om internationale bescherming in België te verklaren of te vergoelijken. Wat betreft uw Italiaans visum dient te worden vastgesteld dat zelfs indien u gedurende de eerste 6 maanden van uw verblijf in België een verzoek om internationale bescherming had ingediend, en Italië verantwoordelijk geacht werd om uw verzoek om internationale bescherming te onderzoeken, dit geenszins betekend zou hebben dat u in Italië geen verzoek om internationale bescherming zou kunnen ingediend hebben en dat uw verzoek daar niet grondig behandeld zou geweest zijn. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de coronacrisis evenmin een uitleg vormt waarom u pas op 13 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw visum voor Italië liep immers af op 6 januari 2020 en de sluiting van het aanmeldcentrum bij de DVZ naar aanleiding van het begin van de coronacrisis vond pas plaats op 17 maart 2020. Dit betekent dat deze maatregel pas inging nadat u uw verzoek om internationale bescherming indiende. De vaststelling dat u na uw aankomst in België nog meer dan een half jaar wachtte om uw verzoek om internationale bescherming in te dienen, zonder dat u hiervoor een aannemelijke uitleg kon geven, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat een persoon, die beweert een gegronde vrees voor vervolging te hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kennen, na zijn aankomst zo snel mogelijk probeert om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Deze vaststelling klemmt des te meer, gezien er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u wel degelijk op de hoogte was van de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België. U woonde hier na uw aankomst in België immers samen met uw broer, die hier in het verleden zelf reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend (zie supra).

Bijkomend dient te worden vastgesteld dat u bijzonder vage verklaringen aflegde over de rebellenactiviteiten van S.M. Wanneer u hierover bevraagd werd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS kon u niet vertellen bij welke groep van rebellen hij zat en hoe die groep heette. U stelde zelfs dat die groep geen naam had. Evenmin bleek u instaat om uit te leggen voor wat zij strijden of wat zij met hun strijd willen bereiken. Het enige wat u wist was dat ze tegen de overheid waren (CGVS, pg. 17). Dergelijke vage en weinigzeggende verklaringen over de naam van deze groep en het doel van hun strijd, zijn weinig aannemelijk in het licht van uw verklaringen over uw band met S.M. Aangezien dat u afkomstig bent uit dezelfde regio als S.M., dat hij een oude schoolvriend is met wie u karateles volgde en die bij u thuis langskwam (CGVS, pg. 15 & 16), dat u omwille van uw band met hem door de Tsjetsjeense autoriteiten werd gearresteerd en hardhandig werd aangepakt, en dat u door deze problemen het land diende te verlaten (CGVS, pg. 17-23), kan er immers redelijkerwijze verwacht worden dat u zich hierover geïnformeerd zou hebben en dat u ten minste instaat zou zijn om te benoemen bij welke groepering hij aan het werk was en wat het doel van deze groep was. Wat betreft uw bewering dat die groep geen naam had, dient bovendien te worden opgemerkt dat dit niet strookt met de informatie waarover het CGVS beschikt (en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Hieruit blijkt immers dat S.M. samen met twee andere rebellen in het dorp Troitskoe in Ingoesjetië door de autoriteiten om het leven werden gebracht omdat men veronderstelde dat hij en zijn kompanen aanhangers van IS waren (CEDOCA, COI focus Ingoesjetië Veiligheidssituatie, 18/11/2021). Het is dan ook bijzonder vreemd dat u op geen enkele wijze vermeldde dat hij tot IS behoorde of dat de autoriteiten hem ervan verdachten tot IS te behoren en u integendeel verklaarde dat de groep waartoe hij behoorde geen naam had (zie supra). De vaststelling dat u vage en weinigzeggende verklaringen aflegde over de rebellenactiviteiten van S.M., en deze verklaringen bovendien niet stroken met de informatie waarover het CGVS beschikt, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw binnenlands paspoort, uw reispaspoort, uw rijbewijs en uw juridisch diploma van de Machalinski hogeschool in Grozny tonen enkel uw identiteit, uw herkomst uit Tsjetsjenië en uw opleidingsniveau aan die in deze beslissing niet worden betwist.

Wat betreft de documenten die u voorlegde over S.M., nl. een artikel over S.M. met een uitprint van Googlemaps waarop u zijn toenmalige locatie aanduidde, een artikel waaruit blijkt dat hij omgebracht werd op 23 augustus 2020 en een lijst van gezochte personen waarop hij vermeld wordt, dient te worden opgemerkt dat het CGVS niet in twijfel trekt dat deze persoon gezocht werd door de autoriteiten in Rusland omdat hij een terrorist of rebel was en dat hij ondertussen werd omgebracht. U toont met deze algemene informatie echter geenszins aan dat uzelf omwille van uw vermeende hulp aan deze persoon of uw vermeende band met deze persoon, problemen zou gekend hebben met de Tsjetsjeense autoriteiten.

Wat betreft de medische documenten die u voorlegde, met name de documenten omtrent de medische behandeling die u in Tsjetsjenië kreeg na het incident op 6 december 2018, de resultaten van de medische behandeling van uw benen en uw rug in België, en de USB-stick met daarop de foto's van uw gebroken vingers en het moment waarop ze genezen waren, dient te worden opgemerkt dat dergelijke medische attesten (en foto's) op geen enkele wijze kunnen verduidelijken hoe u de hierin besproken verwondingen en littekens in het verleden opliep. De arts doet immers vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten, verwondingen of littekens ontstonden. Deze attesten vormen dan ook geenszins een bewijs van de omstandigheden waarin u deze verwondingen en littekens zou hebben opgelopen.

Wat betreft de foto's op uw USB-stick dient bijkomend te worden opgemerkt dat aan dergelijke foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Ten slotte, dient wat betreft de medische behandelingen of onderzoeken die u aan uw benen en rug in België onderging (CGVS, pg. 4) te worden opgemerkt dat uw louter medische problematiek geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Voor de beoordeling van uw medische problemen dient u zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in Tsjetsjenië in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden. Evenmin maakt u aannemelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere

appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 48/9 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van *"het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt;"*.

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de aangevoerde bepalingen en beginselen en vat de bestreden beslissing samen.

Verzoeker duidt vervolgens op het belang van de Tsjetsjeense context om de oorzaak van zijn vrees goed te kunnen begrijpen. Hij stelt dat de relevante en recente informatie over Tsjetsjenië erg zorgwekkend is. Tsjetsjenië is één van de meest conservatieve republieken ter wereld en op vandaag nog steeds een onstabiele regio waar voortdurend geweld heerst. Het regime van president Kadyrov wordt gekenmerkt door geweld, corruptie, dwang en onderdrukking waar tegenstanders geen meningsuiting hebben. Onder leiding van president Kadyrov maken de veiligheidstroepen vaak gebruik van mishandeling en marteling. Naast afranselingen en elektrische schokken wordt verkrachting gebuikt als een martelwapen tegen gevangenen. Deze schendingen van de grondrechten, die door de aan de macht zijnde regering worden begaan, blijven ongestraft omdat het rechtssysteem niet effectief is. Naast de schendingen van de autoriteiten zelf gebeuren er ook aanvallen van rebellengroepen. Deze rebellengroepen en hun verwanten worden vervolgd door de overheden. Dit wordt luidens het verzoekschrift door de verwerende partij erkend. Dit is juist wat verzoeker heeft meegemaakt: illegale arrestatie en foltering omwille van zijn vermeend behoren tot de rebellen of banden met S.M. De overheden waren duidelijk op zoek naar S.M., aangezien ze hem op 23 augustus 2020 om het leven hebben gebracht tijdens een *"speciale operatie"* in het dorp Troitskoe (zie stuk 4 bij het verzoekschrift). S.M. was een veronderstelde aanhanger van IS. Dat de overheden hem al in 2018 zochten en verzoeker vervolgens arresteerden en ondervroegen is aannemelijk.

Het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) stelt vast dat detenties, foltering en verdwijningen vaak voorkomen om mensen te laten bekennen. Dit is juist wat verzoeker meemaakte. Het commissariaat-generaal verwijst naar de mogelijkheid van de familie om de vrijlating van de gevangene te betalen, wat verzoeker ook meedeelde. De druk, detentie, foltering en verdwijningen gebeuren ten aanzien van de rebellen zelf, hun familieleden maar ook ten aanzien van simpele kennissen of dorpsgenoten, wat ook het geval was met verzoeker. De COI Focus verwijst naar *"lijsten"* van de lokale ordediensten met verdachten, dus niet-officiële lijsten van mensen die banden hebben met de rebellen. Dit is ook precies wat met verzoeker gebeurde. Hij stond op de lijst van de lokale ordedienst van mensen die een vermeende band hebben met S.M. (COI Focus, stuk 3, p. 23). Verzoeker stelt dat uit deze algemene informatie, die door de verwerende partij wordt gebruikt, blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië voor *"vermeende rebellen"* erg onveilig is en dat verzoekers verklaringen overeenstemmen met deze informatie, alhoewel dit nergens aan bod komt in de bestreden beslissing, wat niet serieus is gezien de aangehaalde risico's.

Vervolgens gaat verzoeker concreet in op de verschillende weigeringsmotieven. Vooreerst kan hij niet akkoord gaan met het feit dat het *"bijzonder vreemd"* of *"weinig logisch"* is dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van de incidenten die zijn ouders met de Tsjetsjeense autoriteiten nog hebben meegemaakt voor zijn vertrek uit Tsjetsjenië in juli 2019. Ten eerste werd hij

gehoord in het Russisch en niet in het Tsjetsjeens, wat hij ook heeft vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken en waar hij heeft gezegd dat zijn Russisch “*zeer slecht*” is. Het gehoor ging moeilijk en verzoeker kon zich moeilijk laten verstaan. Hij beperkte zich tot de meest belangrijke feiten, zonder de details uiteen te zetten. Hij meldde dit ook bij de start van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, dat volgens verzoeker geen rekening houdt met het feit dat hij niet in zijn taal gehoord was en dat daardoor het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer kort was. Dit is luidens het verzoekschrift ook het geval voor het argument dat verzoeker verklaard zou hebben dat hij naar België is gekomen om zijn broer te steunen. Dit was in 2016 en heeft niets te maken met zijn vlucht in 2019. Verzoeker legde dit uit, spontaan, aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, maar toch werd er geen melding van gemaakt, noch mee rekening gehouden. Er is niets “*vreemd*” of “*weinig logisch*” aan het feit dat zekere elementen afwezig waren bij het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, die verzoeker wel heeft gemeld toen hij in details en in zijn taal de redenen die hem uit Tsjetsjenië brachten heeft kunnen uitleggen bij het commissariaat-generaal.

In verband met de inconsistente verklaringen over het moment wanneer hij het paspoort, waarmee hij naar België reisde, aanvraag, stelt verzoeker bij zijn verklaring te blijven dat hij een eerste paspoort aanvraag vóór zijn problemen, namelijk in 2016, en dat hij daarna, na zijn aanhouding, een tweede paspoort aanvraag waarmee hij naar België vluchtte. Er bestaan volgens verzoeker geen inconsistente verklaringen, aangezien hij vermeld heeft dat hij zijn eerste paspoort vóór zijn problemen heeft aangevraagd en van de tweede wist hij het niet meer. Hij herhaalde verschillende keren dat hij niet meer wist hoe het ging voor zijn tweede paspoort en dat hij de twee procedures zou kunnen mengen. Nog luidens het verzoekschrift kiest de verwerende partij duidelijk voor een lezing en analyse van verzoekers verklaringen die inconsistenties doen ontstaan, maar een redelijk onderzoek leidt tot een andere conclusie. Zo werd verzoeker bevraagd over zijn twee paspoorten, één paspoort werd aangevraagd vóór zijn problemen, de tweede na de aanhouding en toen hij Tsjetsjenië definitief wou verlaten en hij heeft meermaals verwezen naar het feit dat hij de twee procedures zou kunnen mengen. De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de inhoud van verzoekers verklaringen, maar heeft een lezing onthouden die hem in diskrediet zou brengen.

Waar de verwerende partij het nogmaals “*bijzonder vreemd*” en “*weinig logisch*” vindt dat verzoeker identiteitsdocumenten zou aanvragen om op legale wijze het land te verlaten, stelt verzoeker vast dat er opnieuw geen rekening werd gehouden met zijn verklaringen. Hij heeft uitgelegd dat hij zijn paspoort via omkoping gekregen heeft, anders gebeurde het niet zo snel. De verwerende partij verwijst zelf naar het verkrijgen van dit paspoort in enkele dagen (tussen 12 en 25 december 2018). Het aanvragen van een paspoort door omkoping komt niet *per se* ter kennis van de overheden. Des te meer, en verzoeker stelt dit ook te hebben uitgelegd, was hij niet officieel gezocht, noch stond hij onder een arrestatiebevel. Geen enkele officiële procedure was opgestart en verzoeker was niet gesignaleerd in een register of op een “*blacklist*”. De controle aan de grens met Litouwen ging vlot en hij werd niet ondervraagd, omdat hij gezocht en vervolgd werd op lokaal niveau. Verzoeker voert nog aan dat hij ook nooit rechtstreeks contact heeft gehad met de overheden aangezien de aanvraag van zijn paspoort via omkoping gebeurde.

In verband met het nog zeven maanden wachten vooraleer Tsjetsjenië te verlaten, werpt verzoeker op dat hij gedurende deze zeven maanden zijn vlucht moest voorbereiden en betalen. Hij moest ook zijn schulden uitbetalen, met name de 380.000 roebel die zijn familie heeft verzameld om hem uit de gevangenis te krijgen en de 23.000 roebel voor zijn paspoort. Het dossier bij de Italiaanse overheden om een visum te krijgen nam ook tijd in beslag en kost ook geld. Voor al die redenen moest verzoeker in Tsjetsjenië blijven. Hij kon zijn ouders niet achterlaten met dergelijke schulden en moest geld verzamelen voor zijn vertrek. In tegenstelling tot wat de verwerende partij inroept, had verzoekers familie geen financiële middelen. Zij hebben geld in de ruime familie moeten lenen om verzoeker uit de gevangenis te krijgen. Verzoeker werpt tot slot op dat er geen legale wijze bestaat om zijn land te verlaten en in Europa asiel aan te vragen. Het binnentreden van het Europese continent gebeurt ofwel op illegale wijze, met de daaraan verbonden risico's, ofwel legaal maar vaak ook door het gebruiken van valse informatie aangezien de voorwaarden om een visum te krijgen erg strikt zijn.

Verzoeker ontkent verder niet dat hij zes maanden na aankomst in België gewacht heeft om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, maar betwist dat dit zou wijzen op het ontbreken van een behoefte aan bescherming. Volgens verzoeker negeert de verwerende partij de gevolgen van de Dublin-Verordening; hij riskeerde een bevel om het grondgebied voor Italië te verlaten, om zijn gezin, dat hij hier had vervoegd, te verlaten, om zijn toekomstige echtgenote te verlaten, hij liep het risico te worden aangehouden en in een gesloten centrum te worden geplaatst en onder dwang naar Italië te worden teruggezonden. Verzoeker geeft aan net acht maanden te hebben gewacht eer hij zich tot de

asielinstanties wendde en dacht dat hij hiermee de Dublin-regels zou kunnen ontwijken, maar kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten en diende daartegen een beroep in. Het stilzitten gedurende acht maanden is volgens verzoeker aldus te rechtvaardigen omdat hij de toepassing van de Dublin-Verordening wou vermijden. De gevolgen van Dublin-regels voor de keuzes van asielzoekers kunnen volgens verzoeker niet worden geminimaliseerd. Het is niet juist dat iemand die zijn land ontvlucht zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming zou willen indienen in een andere lidstaat, in de wetenschap dat hij gedwongen zou kunnen worden die lidstaat te verlaten wanneer hij daar eindelijk veiligheid en rust gevonden heeft, en in het geval van verzoeker, zijn familie en toekomstige vrouw. Deze context kan niet worden ontkend door de asielautoriteiten en aangezien deze in dit geval is ontkend, toont dit aan hoe abstract en respectloos de analyse van de zaak is. Wat na 13 maart 2020 gebeurde, is dan weer buiten verzoekers wil. Het coronavirus veroorzaakte een wereldwijde pandemie en heel België werd stilgezet. De verwerende partij maakt zich volgens het verzoekschrift vervolgens schuldig aan een niet gecontextualiseerde analyse en maakt een onredelijke beschuldiging die aan verzoeker niet kan worden tegengeworpen. In ieder geval, luidens het verzoekschrift vormt de *“laattijdigheid”* geen passend motief om de asielaanvraag te verwerpen. De verwerende partij moet nagaan waarom verzoeker niet naar zijn land van herkomst wenst terug te keren en moet de aangehaalde vrees voor vervolging onderzoeken, op basis van de beschikbare informatie en de verklaringen van verzoeker.

Waar de verwerende partij verzoeker verwijt *“bijzonder vage”* verklaringen af te leggen over de rebellenactiviteiten van S.M., wat niet aannemelijk zou zijn gezien de *“band”* van verzoeker met S.M., werpt verzoeker op niet gezegd te hebben dat hij een vriend van S.M. was, noch dat hij actuele banden met hem zou hebben. Hij kende S.M. van school, toen ze nog jong waren en S.M. nog geen terroristische activiteiten deed. Hij kon details geven over het leven van S.M. toen zij nog contact hadden (familiesamenstelling, schoolparcours, sportactiviteiten, verblijfplaatsen...). Wat er met S.M. gebeurd is nadat zij het contact verloren, stelt verzoeker niet te weten en het kan hem dan ook niet worden verweten dat hij de details daarvan niet kent. Hij heeft wel gedetailleerde informatie gegeven over hoe er met hem contact werd genomen enzovoort. Verzoeker geeft aan aangehouden te zijn omdat de overheden hem verwijten banden met S.M. te hebben, niet omdat hij een brede kennis over hem zou hebben. Dit is wat de verwerende partij luidens het verzoekschrift had moeten analyseren, zijnde de ingeroepen banden met S.M., die hier niet kunnen worden betwist. Zo zijn ze afkomstig uit dezelfde regio, zaten ze samen op school en hadden ze dezelfde schoolvrienden, zaten ze samen op karate, gingen ze af en toe naar elkaar en was er een ontmoeting met een kennis van S.M. Gezien de strijd van de Tsjetsjeense overheden tegen de *“opposanten”* en tegen rebellen, is het volgens verzoeker niet onwaarschijnlijk dat iemand zoals hij, die banden heeft met S.M. door de Tsjetsjeense overheden vermoed wordt met hem samen te werken. Dat verzoeker nu kennis heeft over de activiteiten van de terroristische groep heeft geen belang voor de overheden, enkel telt de band die hier redelijk kan worden vastgesteld.

Vervolgens geeft verzoeker aan dat hij alle documenten die hij kon neerleggen ter staving van zijn verzoek heeft verzameld. Meer specifiek, wat de medische documenten betreft die aantonen dat hij verwond werd en medische zorgen nodig had, werpt verzoeker op dat het bewijs vrij is en dat deze documenten een begin van bewijs vormen van de vervolgingsfeiten en dat deze niet zomaar kunnen worden uitgesloten omdat men de omstandigheden van de verwondingen niet kan bewijzen. Deze medische documenten dragen bij tot de vaststelling door verzoeker van het waarheidsgehalte van zijn relaas en moeten worden beschouwd als deel van een geheel van bewijsmiddelen, gelezen in samenhang met de andere voorgelegde bewijzen. Verzoeker werpt op alle moeite gedaan te hebben om documenten neer te leggen en zijn relaas te ondersteunen.

Tot slot wenst verzoeker de actualiteit van zijn vrees te herinneren en hij benadrukt verscheidene elementen die door de verwerende partij niet betwist zijn, met name het feit dat hij banden heeft met S.M., het feit dat de Tsjetsjeense overheden rebellen en vermeende rebellen vervolgen, het feit dat S.M. en zijn kompanen om het leven werden gebracht omwille van hun rebellenactiviteiten en het feit dat verzoeker aangehouden werd omwille van zijn banden met S.M. Verzoeker stipt aan dat zijn relaas moet worden gezien in de context waarin het werd beleefd, namelijk de macht van de Tsjetsjeense autoriteiten, die elke oppositie *“met angst en onderdrukking regeren”*. Het relaas van verzoeker is niet verrassend of onredelijk in de Tsjetsjeense context. Deze elementen geven al een eerste indicatie van de geloofwaardigheid van zijn relaas. Rekening houdend met de algemene situatie in Rusland en Tsjetsjenië, dient luidens het verzoekschrift vastgesteld te worden dat verzoeker hoge risico's loopt voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade in geval van terugkeer. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet is volgens verzoeker van toepassing, daar hij al het voorwerp heeft uitgemaakt van vervolgingen en bedreigingen en er zijn geen goede redenen om aan te nemen dat hij nu geen risico's meer zou lopen. Bovendien zijn de voorwaarden, voorzien in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, ook vervuld, zodat verzoekers relaas als

geloofwaardig dient te worden beschouwd en dat hem tenminste het voordeel van de twijfel moet worden gegund.

2.1.2. In hoofddorde vraagt verzoeker aan de Raad voor Vreemdelingebedwistingen (hierna: de Raad) om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, gelet op zijn gegronde vrees voor vervolging door de Tsjetsjeense autoriteiten, vanwege zijn politieke activiteiten (vermoeden van). In ondergeschikte orde vraagt hij dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend, omdat hij het risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling zonder adequate bescherming van de Iraanse (lees: Russische) autoriteiten te verkrijgen. In zeer ondergeschikte orde vraagt hij dat de betreden beslissing vernietigd wordt aangezien er geen zorgvuldige analyse van zijn verklaringen is gemaakt.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgende stukken bij het voorliggend verzoekschrift:

- COI Focus, "*Tsjetsjenië Veiligheidssituatie*" d.d. 25 juni 2021 (stuk 3);
- COI Focus, "*Ingoesjetië Veiligheidssituatie*" d.d. 18 november 2021 (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit

onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert verzoeker in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de vluchtelingenstatus

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Tsjetsjenië vervolgd te zullen worden door de Tsjetsjeense overheid omdat zij hem ervan verdenkt banden te hebben met of hulp te bieden aan S.M., een gezocht rebel of terrorist.

In de bestreden beslissing wordt evenwel op uitgebreide wijze vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker. In het bijzonder wordt er door de verwerende partij op gewezen dat het vooreerst (i) vreemd en weinig logisch is dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken

geen melding maakte van de incidenten die zijn ouders net voor zijn vertrek uit Tsjetsjenië nog meegemaakt zouden hebben met de Tsjetsjeense autoriteiten, hetgeen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondergraaft. Verder (ii) legde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal inconsistente verklaringen af over het moment waarop hij het Russisch reispaspoort aanvraagde waarmee hij naar België reisde, meer bepaald situeert hij dit eerst vóór zijn problemen en vervolgens na zijn aanhouding. Daarnaast (iii) valt verzoekers gedrag na zijn aanhouding door de Tsjetsjeense autoriteiten niet te vereenzelvigen met een persoon die beweert een gegronde vrees voor vervolging te kennen voor de Tsjetsjeense overheid. Zo is het (a) ten eerste weinig logisch en bijzonder vreemd dat hij *überhaupt* identiteitsdocumenten zou aanvragen om op legale wijze het land te verlaten wanneer hij vervolgd vreesde te worden door de Tsjetsjeense overheid. Ten tweede (b) wachtte verzoeker nog zeven maanden na zijn aanhouding om Tsjetsjenië te verlaten, hetgeen weinig aannemelijk is in de door hem geschetste context. Ten derde (c) wachtte hij meer dan acht maanden om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, zonder dat hij hiervoor een aannemelijke uitleg kon geven. Bijkomend wordt vastgesteld (iv) dat verzoeker bijzonder vage verklaringen aflegde over de rebellenactiviteiten van S.M. en dat deze verklaringen bovendien niet stroken met de informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt. De door verzoeker neergelegde documenten (v) wijzigen, om de redenen vervat in de bestreden beslissing, de voorgaande vaststellingen niet. Gelet op dit alles is het volgens de verwerende partij niet aannemelijk dat er op heden in Tsjetsjenië in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan hem de vluchtelingenstatus niet worden toegekend. Evenmin maakt hij aannemelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kennen, zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet. Na grondige analyse van de beschikbare informatie oordeelt de verwerende partij tot slot dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Uit wat volgt blijkt dat verzoeker geen overtuigende argumenten aanhaalt om de desbetreffende motieven, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht te stellen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, in wezen beperkt tot loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, het aanhalen van algemene landeninformatie en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.3.5.2. Verzoeker maakte bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding van de twee ernstige incidenten die zijn ouders net voor zijn vertrek uit Tsjetsjenië nog meegemaakt zouden hebben met de Tsjetsjeense autoriteiten, die na het verkrijgen van het Italiaans visum op 5 juli 2019 nog twee maal bij de ouders langskwamen op zoek naar verzoeker. Verzoeker ontkent dit niet in het verzoekschrift maar brengt hiertegen in dat hij niet in het Tsjetsjeens maar in het Russisch werd gehoord. Uit de bijlage 26 *d.d.* 27 oktober 2020 en bijlage 26 *quinquies d.d.* 19 januari 2021 van verzoeker blijkt dat hij telkens aangaf bijstand te verzoeken van een tolk die het Russisch beheerst tijdens het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigde hij voorts dat hij deze taal voldoende beheerst om de problemen die geleid hebben tot zijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (administratief dossier, verklaring betreffende procedure *d.d.* 27 oktober 2020, vraag 2a). Vervolgens werd hij dan ook bijgestaan door een Russische tolk voor wat betreft zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken *d.d.* 17 mei 2021. Het klopt dat verzoeker toen aangaf voor zijn volgende interview graag een Tsjetsjeense tolk te krijgen omdat zijn Russisch zeer slecht is, wat ook zo werd overgemaakt aan het commissariaat-generaal.

Eventuele taalproblemen en een moeilijk gehoor kunnen niet verklaren waarom verzoeker bij de open vraag nr. 3.5 van de vragenlijst, waarbij de gelegenheid geboden werd het asielrelaas zelf te vertellen (*"Geef kort een overzicht van alle feiten die hebben geleid tot u vlucht uit uw land van herkomst"*), geen melding maakte van de twee incidenten die zijn ouders meemaakten kort voor zijn vertrek uit Tsjetsjenië en waarover verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal aangaf dat hij na de tweede inval van de autoriteiten bij zijn ouders door zijn vader werd gebeld, met de vraag het huis te verlaten en bij zijn neef in Grozny te gaan wonen, waarna verzoeker de drie daaropvolgende dagen wisselde van verblijfplaats bij verschillende familieleden in Grozny tot hij een busje had gevonden waarmee hij Tsjetsjenië kon verlaten. Dat verzoeker over deze twee incidenten, die plaatsvonden vlak voor zijn vertrek en die de reden waren waarom hij moest onderduiken, geen melding maakte bij de Dienst

Vreemdelingenzaken, is weinig aannemelijk en zoals de bestreden beslissing stelt “vreemd” en “weinig logisch”.

Verzoeker kan ook niet worden bijgetreden waar hij in het verzoekschrift betoogt dat hij zich beperkte tot de meest belangrijke feiten zonder de details uiteen te zetten. De twee verzwegen incidenten, die samen met de aanhouding de enige feiten zijn die de redenen vormden voor het vertrek uit het land van herkomst, zijn allerminst details en betreffen daarentegen kernelementen van het relaas. De Raad duidt erop dat, ondanks het feit dat de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van verzoeker mag worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt, waaronder dus ook de twee incidenten van zijn ouders met de Tsjetsjeense autoriteiten die naar hem op zoek waren vlak voor zijn vertrek. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag namelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure om internationale bescherming. Dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een Tsjetsjeense tolk en dat het gehoor kort was, kan geenszins verklaren waarom hij een dermate belangrijk gegeven niet zou hebben vermeld.

Aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, tijdens hetwelk hij, zoals gevraagd, werd bijgestaan door een Tsjetsjeense tolk, gaf verzoeker aan dat hij niet echt tevreden was met het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat “sommige dingen” die hij heeft verteld niet correct overgebracht waren en dat dat waarschijnlijk door de taal komt, omdat je naar het Nederlands of het Frans moet vertalen waardoor sommige dingen niet klopten (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 2). Deze vage uitleg verklaart geenszins het stilzwijgen over de twee incidenten bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad besluit dat de vaststelling dat verzoeker over de incidenten die zijn ouders vlak voor zijn vertrek meemaakten met de Tsjetsjeense autoriteiten met geen woord heeft gerept in de vragenlijst en deze pas voor het eerst ter sprake brengt tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnt.

Bijkomend is het inderdaad hoogst opmerkelijk, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, dat verzoeker tijdens het invullen van de verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 oktober 2020 tot twee keer toe uitdrukkelijk verklaarde dat hij naar België was gekomen om zijn broer te steunen omdat zijn vrouw zwaar ziek was (zie nrs. 24 en 31 van verklaring). De Raad beaamt dat dit suggereert dat er andere motieven meespeelden voor zijn vertrek uit Tsjetsjenië en zijn komst naar België dan hij tijdens zijn latere verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal beweerde. Waar verzoeker in het verzoekschrift oppert dat hij in 2016 naar België kwam om zijn broer te steunen en dat dit niets te maken heeft met zijn vlucht in 2019, merkt de Raad op dat zijn gezegden tijdens de verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken op de vraag of er een specifieke reden is waarom hij precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen, waar hij op antwoordde dat hij naar hier is gekomen om zijn broer, wiens vrouw erg ziek is, te steunen, duidelijk waren en niet voor interpretatie vatbaar. Waar hij nog stelt dat hij over zijn eigen problemen niet kon vertellen en dat dit niet werd gevraagd, stipt de Raad aan dat uit eenvoudige lezing van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 17 mei 2021 echter blijkt dat hij zijn relaas wel degelijk uit de doeken kon doen en (deels) ook deed. Verzoeker kan zich niet verschuilen achter wat hij zou gezegd hebben tijdens het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van de Dublinprocedure op 27 oktober 2020 om het verzwijgen van essentiële elementen uit zijn relaas te trachten te verschonen.

2.3.5.3. De algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt verder op ernstige wijze ondergraven doordat hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal inconsistente verklaringen aflegde over het moment waarop hij het Russisch reispaspoort aanvraag waarmee hij naar België reisde. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in 2016 en in 2019 een reispaspoort aanvraag. Toen hem tijdens het persoonlijk onderhoud een eerste keer werd gevraagd wanneer en hoe hij het reispaspoort waarmee hij in 2019 Tsjetsjenië verliet aanvraag, stelt hij dat hij de datum niet kan zeggen maar dat dit vóór zijn problemen was en dat hij dit via iemand in zijn dorp die bij de paspoortafdeling werkt heeft aangevraagd en gekregen en dat hij, om het snel te krijgen (volgens verzoeker is snel na weken), daarvoor betaald heeft (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 11). Wanneer hem later tijdens het persoonlijk onderhoud opnieuw vragen over dit reispaspoort worden gesteld, verandert verzoeker ‘het geweer van schouder’ en haalt hij aan dat hij in december 2018, na zijn aanhouding, het

paspoort aanvraag en dat hij samen met zijn moeder in Grozny was geweest om dit aan te vragen (notities, p. 22). Dergelijke inconsistenties in één en hetzelfde persoonlijk onderhoud over de aanvraag van het reispaspoort, dat van wezenlijk belang was voor de legale uitreis uit Rusland, kan verzoeker niet verklaren door in het verzoekschrift aan te halen dat hij zijn eerste paspoort aanvraag in 2016 en dus vóór zijn problemen en dat hij daarna, na zijn aanhouding, een tweede paspoort aanvraag waarmee hij naar België vluchtte. De vraagstelling was telkenmale duidelijk, namelijk wanneer hij zijn paspoort waarmee hij in 2019 Tsjetsjenië verliet heeft aangevraagd. Dat hij aangaf dat hij twee procedures zou kunnen mengen, volstaat niet om te verschonen waarom hij de aanvraag van zijn laatste en voor onderhavige procedure relevante reispaspoort waarmee hij Tsjetsjenië definitief wou verlaten de ene keer vóór en de andere keer na zijn aanhouding situeerde. Hij gaf de tweede keer aan dat hij in december de aanvraag deed, en de eerste keer dat hij weken moest wachten. Uit het reispaspoort blijkt dat dit op 25 december 2018 werd uitgereikt. Indien verzoeker dit na zijn vrijlating, i.e. op 12 december 2018, zou hebben aangevraagd, zou hij dit tussen 12 en 25 december 2018 moeten hebben aangevraagd. Dat hij dan “weken” moest wachten, wordt hierdoor gerelativeerd. Verzoeker kan tot slot niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de verwerende partij duidelijk kiest voor een lezing en analyse die inconsistenties doen ontstaan en die hem in diskrediet brengen. De inconsistentie is er wel degelijk, is pertinent en draagkrachtig en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

2.3.5.4. Daar komt nog bij dat, om verschillende redenen, verzoekers gedrag na zijn aanhouding door de Tsjetsjeense autoriteiten in december 2018 niet verenigbaar is met dat van een persoon die beweert een gegronde vrees voor vervolging te hebben voor de Tsjetsjeense overheid.

Zo is het bevreemdend dat hij, in de door hem geschetste context, op legale wijze met identiteitsdocumenten het land zou hebben verlaten, is het weinig aannemelijk dat hij nog zeven maanden in Grozny verbleef vóór zijn vertrek en diende hij laattijdig een verzoek om internationale bescherming in België in.

In verband met de vreemde keuze om via legale weg het land te verlaten, wordt in de bestreden beslissing terdege gesteld:

“Ten eerste, is het weinig logisch en bijzonder vreemd dat u überhaupt identiteitsdocumenten zou aanvragen om op legale wijze het land te verlaten wanneer u vervolgd vreesde te worden door de Tsjetsjeense overheid (CGVS, pg. 12-13). U had hieromtrent tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaard (i) dat u werd aangehouden, ondervraagd en geslagen door de politie in Tsjetsjenië omdat men u ervan verdacht hulp geboden te hebben aan een gezocht terrorist (CGVS, pg. 17-20), (ii) dat ze u pas vrijlieten nadat uw ouders 380 000 roebel betaalden (CGVS, pg. 20), (iii) dat volgens uw verklaringen iemand die ooit in terrorisme beschuldigd werd – zoals u – niet zomaar met rust gelaten wordt (CGVS, pg. 21) en (iv) dat u geen stappen kon zetten om bescherming te krijgen in Tsjetsjenië of Rusland omdat de personen die u zochten alles in hun macht hadden (CGVS, pg. 22). In het licht van deze verklaringen is het bijzonder vreemd dat u tijdens de eerste weken na uw vrijlating, tussen 12 en 25 december 2018, al een reispaspoort aanvraag in Grozny, gezien u zich op deze manier opnieuw kenbaar zou gemaakt hebben bij de Tsjetsjeense overheid in wiens opdracht u illegaal gearresteerd was en vervolgd werd. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, verklaarde u dat u dit kon aanvragen omdat u niet officieel gezocht werd (CGVS, pg. 22). Dergelijke uitleg verklaart enkel dat het mogelijk zou geweest zijn voor u om na uw vrijlating een reispaspoort aan te vragen, maar biedt geen enkele verschoning om welke reden u dit zou gedaan hebben indien u werkelijk vervolgd vreesde te worden door de Tsjetsjeense overheid. Aansluitend is het weinig logisch dat u probeerde om het land op legale wijze te verlaten. Wanneer u het land op dergelijke wijze met officiële documenten verlaat, stelt u zich immers bloot aan grenscontroles en vergroot u net het risico om opnieuw aangehouden te worden door de autoriteiten. Indien u werkelijk illegaal zou aangehouden zijn door de Tsjetsjeense politie omwille van uw vermeende hulp aan een gezocht terrorist en de autoriteiten vlak voor uw vertrek nog tweemaal zouden langsgekomen zijn bij uw ouders omdat ze op zoek waren naar u, kan er immers redelijkerwijze verwacht worden dat u net alle contact met de autoriteiten zou vermijden – en u geen documenten zou aanvragen bij de overheid tijdens de eerste weken na uw illegale detentie – en dat u zou geprobeerd hebben om op illegale wijze het land te verlaten.”

Verzoeker houdt in het verzoekschrift voor dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn verklaringen. Zo heeft hij uitgelegd dat hij zijn paspoort via omkoping gekregen heeft, anders gebeurde het niet zo snel en dat het aanvragen van een paspoort door omkoping niet *per se* ter kennis komt van de overheden. Los van de omkoping om het document te verkrijgen en de loutere mogelijkheid dat de aanvraag niet ter kennis komt van de overheid, komt het bevreemdend voor dat verzoeker tijdens de

eerste weken na zijn vrijlating, tussen 12 en 25 december 2018, in Grozny een reispaspoort aanvraag, zich op die manier kenbaar maakte aan de Tsjetsjeense overheid en met dat legaal reispaspoort, dat op zijn naam staat, Tsjetsjenië verliet. Het kan niet worden ontkend dat verzoeker op die manier het risico heeft genomen om de aandacht van de autoriteiten op hem te vestigen. Dergelijke gedraging is moeilijk in overeenstemming te brengen met zijn beweerde ernstige vervolgingsvrees en de geschetste context, zoals pertinent en genoegzaam weergegeven in bovenstaande overweging. Verzoeker verschaft dienaangaande geen uitleg waarmee hij zijn uiterst risicovolle gedrag aannemelijk kan maken. Waar hij opnieuw aanhaalt dat hij niet officieel gezocht was, niet onder arrestatiebevel stond en niet gesignaleerd was in een register of op een "blacklist", treedt de Raad de beoordeling van de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat dergelijke uitleg enkel verklaart dat het mogelijk was om na zijn vrijlating een reispaspoort aan te vragen, maar dat dit geen enkele verschoning biedt om welke reden hij dit gedaan zou hebben indien hij werkelijk vervolging door de Tsjetsjeense overheid vreest. In het verzoekschrift geeft verzoeker daarenboven aan dat hij voorkwam op de lijst van de lokale ordedienst van mensen die een vermeende band hebben met S.M., zodat hij niet kan voorhouden dat hij nergens gesignaleerd stond. Daarenboven blijkt dat verzoeker met deze officiële documenten onder zijn eigen naam met een busje door de Russische Federatie is gereisd tot aan de grens met Litouwen. Dit bracht wel degelijk risico's met zich mee en in de door verzoeker geschetste context zou er net van uitgegaan mogen worden hij net alle contact met de autoriteiten zou vermijden. Dat de controle aan de grens met Litouwen in wezen vlot verliep en hij niet ondervraagd werd omdat hij enkel op lokaal niveau vervolgd werd, vermag hieraan geen afbreuk te doen. Het feit dat verzoeker op legale wijze en onder zijn eigen identiteit zijn land kon uitreizen op 13 juli 2019 en hierbij geen problemen kende, tast de geloofwaardigheid van zijn bewering, als zou hij gezocht worden door de Tsjetsjeense overheden, wel degelijk verder aan.

2.3.5.5. Hierbij wenst de Raad erop te wijzen dat deze gedraging dient te worden samen gelezen met de andere onaannemelijke risico's die verzoeker heeft genomen toen hij zich nog in zijn land van herkomst bevond en met zijn gedrag na aankomst in België. Het geheel van deze onlogische gedragingen doet op ernstige wijze afbreuk aan de ernst van de voorgehouden vervolgingsvrees. Zo ondermijnt verzoekers gedrag in Tsjetsjenië de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas. Verzoeker gaf aan na zijn vrijlating op 12 december 2018 nog zeven maanden in Grozny te hebben verbleven, alvorens hij op 13 juli 2019, op legale wijze, zijn land van herkomst verliet (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 10). Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt overwogen:

"Ten tweede, dient te worden vastgesteld dat u na uw aanhouding bijzonder lang wachtte om Tsjetsjenië te verlaten. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u na uw vrijlating in december 2018 nog 7 maanden in Grozny verbleef alvorens u op 13 juli 2019 het land op legale wijze verliet (CGVS, pg. 10). Het feit dat u dermate lang wachtte om uit Tsjetsjenië te vertrekken is weinig aannemelijk in de door u geschetste context. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, beweerde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u illegaal werd aangehouden door de Tsjetsjeense overheid in december 2018 omdat men u ervan verdacht een gezocht terrorist hulp te bieden, dat u tijdens deze aanhouding fysiek mishandeld werd, dat uw ouders 380 000 roebel moesten betalen om uw vrij te kopen en dat u in Tsjetsjenië of Rusland voor dergelijke problemen met de Tsjetsjeense overheid geen hulp of bescherming kon vragen omdat 'zij' alles in hun macht hadden (zie supra.). In dergelijke precare en gevaarlijke omstandigheden kan er dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u er net alles aan gedaan zou hebben om zo snel mogelijk het land te verlaten en dat u hiermee geen 7 maanden zou gewacht hebben. De uitleg die u hiervoor verschaftte tijdens het interview bij de DVZ, nl. dat u pas in juli 2019 vertrok uit Tsjetsjenië omdat u na uw aanhouding niet genoeg geld had om meteen te vertrekken (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5), overtuigt het CGVS niet. Uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt immers dat u en uw familie wel degelijk over financiële middelen beschikten. U stelde immers dat uw broer in Grozny een huis kocht (CGVS, pg. 7 & 10), dat uw ouders tijdens uw aanhouding op enkele dagen tijd bij de familie 380 000 roebel konden verzamelen om u vrij te kopen (CGVS, pg. 20) en dat u kort na uw vrijlating 23 000 roebel betaalde om uw reispaspoort sneller te kunnen ontvangen (CGVS, pg. 11). Bijgevolg ondermijnt uw laattijdige vertrek uit Tsjetsjenië verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."

De Raad beaamt dat het in de door verzoeker geschetste context weinig aannemelijk is dat hij nog zeven maanden heeft gewacht alvorens Tsjetsjenië te verlaten. In het verzoekschrift tracht verzoeker het lang talmen te verschonen door aan te halen dat hij gedurende deze zeven maanden zijn vlucht moest voorbereiden en betalen. Hij kon zijn ouders niet achterlaten met de schulden voor het losgeld en het paspoort en moest geld verzamelen voor zijn vertrek. De Raad erkent dat het voorbereiden en betalen van een vlucht vaak geen sinecure is en acht het lovenswaardig dat hij zijn ouders niet wou achterlaten met schulden, maar merkt op dat door nog zeven maanden in Tsjetsjenië te blijven, in de door verzoeker geschetste context, zijn beweerde vrees voor vervolging op ernstige wijze ondermijnd wordt. Indien

verzoeker daadwerkelijk zes dagen zou zijn vastgehouden op verdenking van het verlenen van bijstand aan een rebel, waarbij hij mishandeld werd, vreest dat hij niet met rust zou worden gelaten en dat nationale bescherming niet mogelijk is, dan kan redelijkerwijze van hem worden verwacht Tsjetsjenië zo snel mogelijk te verlaten, los van schulden die eventueel vanop afstand kunnen worden afgelost en los van de zorgen voor zijn ouders om hen hiermee op te zadelen. Bovendien, zoals de verwerende partij terecht opmerkt, blijkt uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat verzoeker en zijn familie over financiële middelen beschikken (broer heeft huis in Grozny, ouders konden op enkele dagen tijd in de ruime familie het losgeld verzamelen en verzoeker betaalde smeergeld om sneller paspoort te krijgen (notities, p. 1, 10-11, 20). Door in het verzoekschrift simpelweg te ontkennen dat zijn familie financiële middelen heeft en te stellen dat zij geld moesten lenen in de ruime familie voor het losgeld, slaagt verzoeker er niet in aan deze vaststelling afbreuk te doen en levert hij nog steeds geen verschoningsgrond voor het lange talmen.

2.3.5.6. Daar komt nog bij dat verzoeker na aankomst in België op 16 juli 2019 nog tot 13 maart 2020 wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen afdoende uitleg biedt voor het laattijdige karakter van zijn verzoek om internationale bescherming. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is immers een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondergraaft de waarachtigheid van de door hem geschetste vervolging. Verzoekers bewust laattijdig verzoek ondermijnt zijn nood aan internationale bescherming. Ter weerlegging van de door hem ingehaalde redenen om dermate lang te wachten wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt overwogen:

“Ten derde, dient te worden vastgesteld dat u in België laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende. Na dat u in België aankwam in juli 2019 wachtte u immers nog tot 13 maart 2020 om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf u hiervoor als uitleg dat u gedurende de eerste 6 maanden geen verzoek om internationale bescherming indiende omdat u naar België was gekomen met een Italiaans visum en bang was om vanuit Italië naar Rusland gedeporteerd te worden. Voorts beweerde u dat uw verzoek om internationale bescherming enkele keren werd uitgesteld omwille van de coronacrisis (CGVS, pg. 12 & 13). Deze redenen zijn echter onvoldoende om uw laattijdige verzoek om internationale bescherming in België te verklaren of te vergoelijken. Wat betreft uw Italiaans visum dient te worden vastgesteld dat zelfs indien u gedurende de eerste 6 maanden van uw verblijf in België een verzoek om internationale bescherming had ingediend, en Italië verantwoordelijk geacht werd om uw verzoek om internationale bescherming te onderzoeken, dit geenszins betekend zou hebben dat u in Italië geen verzoek om internationale bescherming zou kunnen ingediend hebben en dat uw verzoek daar niet grondig behandeld zou geweest zijn. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de coronacrisis evenmin een uitleg vormt waarom u pas op 13 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw visum voor Italië liep immers af op 6 januari 2020 en de sluiting van het aanmeldcentrum bij de DVZ naar aanleiding van het begin van de coronacrisis vond pas plaats op 17 maart 2020. Dit betekent dat deze maatregel pas inging nadat u uw verzoek om internationale bescherming indiende. De vaststelling dat u na uw aankomst in België nog meer dan een half jaar wachtte om uw verzoek om internationale bescherming in te dienen, zonder dat u hiervoor een aannemelijke uitleg kon geven, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat een persoon, die beweert een gegronde vrees voor vervolging te hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kennen, na zijn aankomst zo snel mogelijk probeert om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Deze vaststelling klemmt des te meer, gezien er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u wel degelijk op de hoogte was van de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België. U woonde hier na uw aankomst in België immers samen met uw broer, die hier in het verleden zelf reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend (zie supra).”

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt dat hij dermate lang wachtte omdat hij de toepassing van de Dublin-Verordening wou vermijden, zijn familie en toekomstige vrouw in België niet wilde achterlaten, treedt de Raad de verwerende partij bij dat verzoeker, indien hij gedurende de eerste zes maanden van zijn verblijf in België een verzoek om internationale bescherming had ingediend en Italië verantwoordelijk werd geacht om zijn verzoek te onderzoeken, gelet op zijn Italiaans visum, hij in Italië een volwaardig verzoek om internationale bescherming had kunnen indienen. Het willen ontwijken van de toepassing van de Dublinregels kan niet worden aanvaard als verschoningsgrond voor het niet indienen van een verzoek

om internationale bescherming van zodra verzoeker daar de mogelijkheid toe had en vormt de ontkenning van een dringende nood aan internationale bescherming. Verder kan verzoeker zich niet nogmaals verschuilen achter de coronacrisis om het niet vroeger indienen van een verzoek om internationale bescherming te verklaren. Immers, verzoekers visum voor Italië verliep op 6 januari 2020 (administratief dossier, map documenten stuk 8), toen er nog geen sprake was van een wereldwijde pandemie en hij drukte pas op 13 maart 2020 de wens uit voor de asielinstanties om een verzoek in te dienen, te weten vóór de sluiting van het aanmeldcentrum bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 maart 2020 (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 2), datum waarop hij aanvankelijk uitgenodigd was voor het indienen van zijn verzoek. Dat deze afspraak omwille van de uitbraak van het coronavirus niet kon doorgaan en dat hij opnieuw werd uitgenodigd op 27 oktober 2020 voor het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming, vermag op geen enkele wijze afbreuk te doen aan de pertinente vaststelling dat verzoeker, niettegenstaande reeds in het land sinds 16 juli 2019, tot 13 maart 2020 wachtte om voor de asielinstanties te verzoeken om internationale bescherming.

2.3.5.7. Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeker bijzonder vage verklaringen aflegde over de rebellenactiviteiten van S.M., zijn vroegere schoolvriend waarvan de autoriteiten vermoedden dat hij er banden mee had en reden waarom zij hem vasthielden en dat deze verklaringen niet stroken met de informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt. Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker niet kon duiden bij welke groep van rebellen S.M. zat, dat hij niet wist hoe die groep heet en zelfs stelde dat deze geen naam had en dat hij niks kon zeggen over het doel van hun strijd (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 17). Dat hij thans geen actuele banden meer heeft met zijn schoolvriend S.M., die toen hij hem kende nog geen terroristische activiteiten deed, dat hij details kon geven over het leven van S.M. toen ze nog in contact stonden en dat hem niet kan worden verweten niet te weten wat er met hem gebeurde na verlies van het contact, kan niet worden bijgetreden om de vage en weinigzeggende verklaringen over de naam van de terroristische groep waartoe S.M. behoorde en het doel van het strijd te verklaren. Er mocht van verzoeker worden verwacht dat hij de nodige pogingen zou hebben ondernomen teneinde zich te informeren omtrent de voormelde, cruciale informatie en elementen en dat hij hierover (veel) beter op de hoogte zou zijn indien zijn verklaringen strookten met de werkelijkheid. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker klaarblijkelijk naliet dit te doen en geen gedegen pogingen ondernam om zich te informeren omtrent de terroristische activiteiten van S.M., omwille van wiens band hij door de Tsjetsjeense autoriteiten werd gearresteerd en hardhandig aangepakt en waardoor hij zijn land diende te verlaten, getuigt van een bijzonder verregaand gebrek aan interesse voor de voorgehouden problemen en situatie en doet ernstig afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees voor vervolging. Bovendien, uit de informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt en dat zich in het administratief dossier bevindt (en tevens bij het verzoekschrift is gevoegd), blijkt dat S.M. samen met twee andere rebellen in Troitskoe in Ingoesjetië op 23 augustus 2020 door de autoriteiten om het leven werd gebracht omdat men veronderstelde dat zij aanhangers van IS waren (administratief dossier, map landeninformatie, COI Focus "*Ingoesjetië Veiligheidssituatie*" d.d. 18 november 2021, p.142). Dat verzoeker nergens melding maakte dat S.M. tot IS zou behoren en hij integendeel aangaf dat de groep waartoe hij behoorde geen naam had, komt weinig aannemelijk voor. Het commissariaat-generaal, noch de Raad betwist dat S.M. in Rusland door de autoriteiten werd gezocht omdat hij een rebel of terrorist was, dat hij door de autoriteiten om het leven werd gebracht en dat verzoekers vroeger mogelijks banden zou hebben gehad met S.M. Door de vaagheid van verzoekers verklaringen over de rebellenactiviteiten van S.M. wordt evenwel op ernstige wijze verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van verzoekers aanhouding omwille van zijn banden met S.M. en waarvoor hij zijn land van herkomst heeft verlaten. Met de documenten die verzoeker over S.M. voorlegde toont hij niet aan dat hijzelf, omwille van zijn vermeende hulp aan deze persoon of zijn vermeende band met zijn persoon, problemen zou gekend hebben met de Tsjetsjeense autoriteiten.

2.3.5.8. Wat de door verzoeker neergelegde documenten betreft, merkt de Raad op dat deze documenten, zowel afzonderlijk als in onderlinge samenhang beschouwd, de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet vermogen te herstellen. Inzake de voorgelegde medische documenten, met name de documenten omtrent de medische behandeling die verzoeker in Tsjetsjenië kreeg na het incident op 6 december 2018 (die overigens niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat de Raad er geen acht op kan slaan), de resultaten van de medische behandeling van zijn benen en rug in België, en de USB-stick met daarop foto's van zijn gebroken vingers en het moment waarop ze genezen waren, merkt de Raad op dat medische attesten geenszins een sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de

fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen en littekens werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Wat betreft de bij het verzoekschrift gevoegde foto's, dient te worden opgemerkt dat aan dergelijke privéfoto's geen bewijswaarde kan worden gehecht. Zij kunnen immers eenvoudigweg worden gefabriceerd of gemanipuleerd. Daarenboven bevatten zulke foto's slechts een momentopname, kunnen zij simpelweg in scène worden gezet en vormen zij geenszins enige garantie voor de plaats, het ogenblik en de omstandigheden waarop en waarin deze zijn genomen. Deze stukken volstaan dan ook niet om de door verzoeker voorgehouden problemen in zijn land van herkomst aan te tonen. Wat betreft de medische behandelingen of onderzoeken die verzoeker aan zijn benen en rug in België onderging, stipt de Raad ter volledigheid nog aan dat indien verzoeker een verblijfsmachtiging wenst te bekomen op basis van medische gronden, hij hiertoe de geëigende procedure, voorzien bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dient te volgen.

Verzoeker heeft inderdaad een inspanning geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming te staven met documenten, maar deze documenten kunnen geen afbreuk doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.3.5.9. Dat verzoekers relaas luidens het verzoekschrift moet worden gezien in de Tsjetsjeense context waarin het werd beleefd en dat het dan ook niet verrassend of onredelijk is, vermag de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker voorgehouden relaas niet te herstellen. Waar hij zich beroept op algemene informatie over Tsjetsjenië, overigens dezelfde informatie die door het commissariaat-generaal bij het administratief dossier is gevoegd, waaruit onder meer blijkt dat burgers in Tsjetsjenië vaak gearresteerd en mishandeld worden door de veiligheidsdiensten als zij verdacht worden van steun aan de rebellen of aan andere tegenstanders van het regime, wijst de Raad er nogmaals op dat het relaas van verzoeker ongeloofwaardig is en dat de loutere verwijzing naar risicoprofielen en de algemene situatie in Tsjetsjenië, zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie, geenszins volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoeker op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.3.5.10. In acht genomen wat voorafgaat, met nadruk op de vaststelling dat verzoekers algemene geloofwaardigheid *in casu* niet is komen vast te staan, kan vastgesteld worden dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.5.11. Waar verzoeker nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij reeds werd vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.3.5.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hem de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij desbetreffend als volgt:

“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.”

Door verzoeker worden geen concrete elementen bijgebracht die voormelde vaststellingen in een ander daglicht plaatsen. In hoofdte van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.3.7. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoeker neergelegde documenten en relevante landeninformatie, en dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal de kans kreeg om de redenen van zijn verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk die het Tsjetsjeens machtig is en bijgestaan door zijn advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze en *in concreto* onderzocht en beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Waar verzoeker in zeer ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te

vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS